

tionale myndigheder at oprette et uafhængigt organ til at overvåge procedurene ved udbud. Dette organ træder i funktion, når der modtages en klage.

Direktivet overlader det til de nationale myndigheder at tage stilling til, hvorvidt klager skal behandles ved domstolene eller ved et administrativt organ. Ved § 1 foreslås oprettet et administrativt nævn. Baggrunden for at vælge et administrativt organ har været, at direktivet forpligter medlemsstaterne til at have en klageinstans, der hurtigt kan træffe såvel midlertidige foranstaltninger som endelige beslutninger. Det almindelige domstolssystem synes mindre velegnet til denne opgave.

Loven angiver i *stk. 1* klagenævnets kompetence. Kompetencen vil alene angå forhold, der er omfattet af lov nr. 366 af 8. juni 1990, samt de i medfør af loven udstedte bekendtgørelser. Der tænkes her på Bygge- og Boligstyrelsens bekendtgørelse nr. 595 af 14. august 1990 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter i De Europæiske Fællesskaber, Industriministeriets bekendtgørelse nr. 826 af 7. december 1990 om offentlige indkøb samt Finansministeriets bekendtgørelse om henvisning til standarder ved anskaffelse af informationsteknologi, der er under udarbejdelse.

De internationale regler om statslige indkøb inden for GATT (MTN-aftalen) påvirkes ikke af nævnets kompetence, idet der fortsat skal være mulighed for, at tredielande, som har tiltrådt de nævnte aftaler, kan klage efter de særlige regler, der findes i omtalte aftale.

Heller ikke klager over overtrædelser af licitationsloven og Boligministeriets udbudsregler for statsligt og statsstøttet byggeri kan indbringes for nævnet.

I *stk. 2* åbnes der adgang for, at nævnet kan behandle andre sager, hvis der ved lov eller i henhold til lov fastsættes bestemmelser, der tildeler nævnet kompetence inden for andre områder end de i nærværende forslag omtalte.

### Til § 2

I § 2 er det angivet, hvilke forhold der kan være genstand for prøvelse. Denne paragraf skal ses i sammenhæng med § 4, der fastlægger den klageberettigede kreds.

Udgangspunktet for prøvelsen er bygge- og anlægsgesetivet og indkøbsdirektivet.

Hovedprincipperne i direktiverne er, at alle udbud over bestemte beløb skal bekendtgøres ved annoncering i EF-Tidende. Ligeledes skal de statslige myndigheder offentliggøre information om planlagte indkøb det kommende år. Når en kontrakt er indgået, har den offentlige myndighed desuden pligt til at op-

lyse, hvem der fik overdraget kontrakten og på hvilke vilkår.

Til nr. 1.

Der kan indgives klage til klagenævnet, hvis man mener, at der er handlet i strid med udbudsreglerne, eller der ikke er foretaget udbud. Hertil kommer, at man kan påklage de situationer, hvor opdeling af en ordre er sket med henblik på at bringe dennes værdi under de såkaldte tærskelværdier. Der henvises til art. 4a, stk. 4 og art. 5 i bygge- og anlægsgesetivet og art. 5, stk. 6 og art. 6 i indkøbsdirektivet.

Til nr. 2.

Der kan indgives klage over, at reglerne om offentliggørelse, meddelelser og frister ikke er overholdt, jf. art. 5a, art. 12, stk. 1-7 og 11, art. 13, 14 og 15, art. 15a og 15b i bygge- og anlægsgesetivet og art. 9 nr. 1-5 og 8, art. 10, art. 11 og art. 12 i indkøbsdirektivet.

Art. 12 i bygge- og anlægsgesetivet omhandler de fælles regler for offentliggørelse, hvilket indebærer, at ordregiver skal forhåndsinformere om kommende bygge- og anlægsarbejder, hvis kontraktværdien mindst andrager det fastsatte tærskelbeløb på 5 mio. ECU.

Tilsvarende regler findes i indkøbsdirektivet, men gælder alene statslige myndigheder og kun for anskaffelser over 750.000 ECU.

De ordregivere, der har indgået en indkøbs- eller bygge- og anlægskontrakt, skal foretage en offentliggørelse i EF-Tidende.

I øvrigt omhandler art. 12-15 i bygge- og anlægsgesetivet tidsfrister, som skal overholdes af ordregiverne. De tilsvarende regler i indkøbsdirektivet findes i art. 9-11.

I hastetilfælde er det muligt at forkorte tidsfristerne ved begrænset udbud og udbud efter forhandling.

Til nr. 3.

Der kan desuden indgives klage, hvis ordregivere i udbudsmaterialet har undladt at anvende tekniske specifikationer i form af fælles europæiske standarder. Hvis der ikke findes fælles europæiske standarder eller andre internationale standarder, kan der anvendes nationale standarder, jf. art. 10 i bygge- og anlægsgesetivet samt art. 7 i indkøbsdirektivet. For indkøb inden for informationsteknologien og telekommunikationsområdet gælder tillige Rådsbeslutning 87/95/EØF.

Til nr. 4.

Et af hovedformålene med EF-bestemmelserne om offentlige bygge- og anlægsarbejder samt offentlige